

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtökön

12. szám.

Pest, majus 3-kán 1849.

Borúra derű.

Folyó év május 1-től december végig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyitattik. — Előfizethetni a kiadó hivatalban (Országut Kunevalderház) és minden álladalmi postahivatalnál. — Előfizetési ár: Budapesten házhordással 5 fr. postán borítékban küldve 6 fr. p.p.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fiztetik.

Hirdetmény.

Ezennel köztudomásul adatik: miszerint az országgyűlésnek f. 1849. évi február 13. kelt határozata értelmében a rögtönítélő hadi és polgári vegyes bíróság Pest városa kebelében általam felállítván, ugyanazon bírósághoz elnökül: Fényes Elek, polgári bírának: Varsai Jakab és Tantai Pál, katonai bírának pedig Somosi Pál és Sándor Ferencz nevezettek ki.

Kelt Pesten majus 1. 1849.

Irányi Dániel.
t. h. kormánybiztos.

Pest város főparancsnokságától.

Rendelet.

Azon magyar s német főtiszt urak, kik részint nyugalmazott, részint characterrel quietált minőségben, minden foglalatosság nélkül itten tartózkodnak, ugy szinte azok is, kik eddig magokat nem jelenték a térparancsnokságnál, ottan rögtön jelenjenek meg.

Továbbá a legszigorúbban rendeltetik, hogy a főtiszt urak uniformis és kard nélkül kijárni soha ne merészeljenek, mert különben, kik parancsolatom ellen szegülni merészelnek, rögtön a hadi bíróság eleibe állitattanak.

Patai,

alez redes.

Pest város főparancsnoka

Pest, majus 3-kán 1849.

Irányi Dániel másik rendelete az elfogatásokat tárgyalja.

Tudatja a közönséggel, hogy elfogatások tetten kapás vagy könnyű megszökhetés esetét kivévén, csupán az ő rendeletéből történhetnek.

Ezen rendeletet motiválnunk vagy támogatnunk épen nem szükséges. Legszelidebb módja a szükséges szigorú eljárásnak. S egyrészt kormánybiztosunk higgadt jelleme biztosít, hogy alaptalan vagy csekély vádat nem követend bebörtönözés. Másrészt nem kell félnünk, hogy holmi tulbuzgó, vagy épen roszakaratu megbízott, vagy épen hivatlan egyén zaklatásainak leendő kitéve a közönség.

De néhány felvilágosító szót a közönséghez.

Vannak vészmadarak, kik egész életükben rosztat jóslanak, mintha dicsőségüket keresnék abban, minden intézkedésben jövő gonosznak látni magvát.

Ezeket kétfelé oszthatjuk. Vagy gyávák, vagy gonoszak.

A gyáva ok nélkül is fél, magáért, néha másért. A gonosz, céljai elérésére minden eszközhöz nyúl, s ha valamely üdvös intézményt megutáltathat, hamar kész, alaptalan rettegést gerjeszteni mások nem eléggé erős szívében.

Igy történt s történik ez nálunk. Alig jelent meg a rögtönítélő vegyes bíróság alakítását tudató hirdetmény, s immár akadának rémitgetők s gyanusítók.

Tehát ismét central commissio? Azért szabadulánk Windischgrätz-től, hogy a magyarok, a szabadság emberei, nyomdokaiba lépjenek. Most hát ők fognak börtönöztetni, lövetni s kiroztatni.

Nevetséges beszéd volna, ha néha annyi gonoszság nem rejlenék alatta. De könnyű kiugratni a macskát a zsákból.

Előbb osztályozánk a rémhírek szállítóit. Félnék s gyáváknak nem beszélünk, mert félelmet csak isten orvosolhat.

De szándékunk figyelmeztetni azokra, kik e rémitésekkel gonosz célokat akarnak elérni.

Ki hinné, hogy a századok óta olly vérszivó következetességgel, s mi a népek elnyomását illeti, olly bámulandó ügyességgel szerkezett osztrák kormány ne hagyta volna serege elvonulta után is köztünk agenseit, ne hagyta volna itt kémeit, kik a habsburgi ház uralkodásában olly szükségességek, mint az Oberhofmarschall vagy az Oberhof- und Landjägermeister.

S mi most ezek feladata? — Gyűlöltté tenni nemzeti kormányunkat.

S ezt legelőbb vélhetik — s átkozott okosan — elérhetőnek, ha mind azt rá fogják, mivel Windischgrätznek e cél elérése olly hamar és fényesen sikerült.

Ezért legyalázzák Windischgrätzet, jobban mint mi, kik őt szívből utáljuk. De hozzá teszik, hogy a magyar kormány most őt látszik utánozni.

Ezért emlegetik a central commissiót. — Ámbár a név nem a dolog, s ha így neveznék, de ne-

vén kívül a Windischgrätz-féleltől mindenben s javára különböznék, mit ártana.

Ezért állitanak szemünk elébe végtelen számú akasztófát, börtönt, s isten tudja minő kínokat.

És sikerült nekik itt ott félelmet ébreszteni, s a félelem gyermeke a bizalmatlanság, s ezt elérni törekvésük célja.

Azért ne higyük nekik. Várjunk egy két nap, s az, a mit látandunk, teljesen megczáfolandja azt, a mit hallánk.

Kormányunk a népből eredt, s csak annak rokonszenvéen tarthatja fen magát, rokonszenvet pedig nem fog verpadokon keresni.

S nem kívált a magyar nép rokonszenvét, melly szükségtelen vérontást s kegyetlenséget mindig utált.

Kormányunk büntetni fog szigoruan, de igazságosan. S a büntetést a bűnhöz mérendi, nem a gyűlölséghez.

S büntetni fog tetteket, de nem gondolatot s hiu szavakat.

Azért ne higyük a vészmadaraknak. Várjunk s hamar meg fogunk győződni, hogy hazudtak, vagy félelmükben rémeket láttak. D.

Pest, april 30-kán.

Némuljanak el a hangok, legyen mély csönd s gyászba borulva keseregjen az egész természet mig szent földünket idegen zsoldosok tapodják,

Köl tónk mondja: „Nincsen többé szeretett király,” s jól mondja. — Nincsen atyánk, mert tulajdon fiait fegyverrel kiirtani akarta. Hűn szerette s tisztelte a magyar királyát, őt védeni s saját vérével oltalmazni nem irtózott, ő vala atyánk, s mi mint hű fiai, teli bizodalommal járulánk számolyához!

De ő hűtelen lett, megszegte szent esküjét, megtagadta hazáját, népét elárulta.

Ki az, ki szent esküvel kötelezte magát, édes hazánkat minden veszélytől megóvni?

Ki az, ki szent esküvel kötelezte magát, magyar törvényeinkhez hűn ragaszkodva, szabad alkotmányunkat föntartani?

S ki az, ki megszegvén szent esküjét, gaz fondorkodásai által nemzetünket kiirtani, szabad alkotmányunkat fölforgatni, törvényeinket eltiporni, ősi szabadságunkat elrabolni akarta?

Ezt akarja s tette szeretett királyunk, kiért vérével áldozni hű népünk kész vala!

Nincs többé szeretett király, mert a népnek szavát nem akarta érteni, ki saját ügyéért minde-

nét kész vala fölládozni, még hatalmával is viszszaélni.

Három száz évek óta később vala a Habsburgi család hazánkat elárulni, alkotmányunkat felfojgatni, vérünket nadálykén kiszívni, mindentől megfosztani, mintsem egy fiától is a kiszarolt milliókat eltagadni. Nem értette, hogy népek szabadságán épül a királyok erős trónusa.

Örök átok fogja tehát a Habsburgi nevet, mi 300 év óta nem egyéb: vérnél, rabláncz alatt, árva és szegények könyeinél.

Ki nem szereti felebarátját, el van átkozva; azért is elátkoztattak a Habsburgiak, mert saját testvéreiket gyűlölték.

De jöni fog s jöni kell egy szebb időnek, hol már sokan a szabadsági harcban áldozatul esvén, megingatandják a zsarnok tronusát, s ez a jövő romjaiba dülend, jöni kell egy szebb hajnalnak, hol minden borus fellegek elvonulva, a szabadság csillaga egy reménysugárt kedves hazánk földjére is hintend!

Ne esüggdjünk, „mert lehetetlen, hogy a zsarnokoknak csak rabszolgája legyen az ember, s a végtelen erő idegzetében csak kényök szerint működhessenek! Lehetetlen, hogy a történet csak hitvány pára volna, mellyet a zsarnokok kényajka lehelt a lét táblájára, hogy ismét letörölje azt!” Nem! Örökös felettünk egy igaz bíró, ki szent ügyünket szemmel tartja. Hirdessük tehát a szegény elnyomott népnek, hogy szabadságunk hajnala virrad, s rablánczra többé nem fűznek!

Bátorítsuk azt, ki igaz ügyünk győzelméről kétkedik, vigasztaljuk az elszomorodtakat, kik sírdombokon leborulva áldó imádság mellett harczosainknak hantjait könyeikkel áztatván, szent nevüket elmondják! Zokogjunk a tömlőzajtók-nál, hol virágzó ifjúságunk elhervad, zengjünk a rengetegbe, hol csendes magányba vonulva tűnődik a szökvény! Társalogjunk barátilag a száműzöttel, ki távol idegen tartományokban, könyek között, keres vidéket, mellyet méltán hazájának nevezhesse! Hirdessük és zengjük mindnyájan: Ime a szabadság hajnala föltűnt, mellyet éj követni nem fog.

Esküdjünk halált s kiirtást a zsarnokoknak! Esküdjünk, hogy rabok többé nem leszünk, hogy Őseink vérének, kik a haza, szabadság s felebaráti szeretetért vérpadra vitettek, megboszuljuk! Esküdjünk boszút a Habsburgi családnak! Boszúért lángol az ártatlan vér, mellyel tronusait a vérszomjazók megerősíték! Vért és boszút kíván a haza! Idegen zsoldosok szabad szülőföldünket ne tapossák! Sőt rothadt testük se nyughassék hazánkban, mert egy nemzetet, ki saját törvényeihez hűn ragaszkodva, ősi alkotmányát, mellyre a Habsburgiak hányzor esküdtek, annyiszor megszegtek, visszakívánja, kiirtani akarják! O nyomorult zsoldosok, kik nem tudják, hogy reájuk ugyanazon rabláncz vár, mellyre bennünket fűzni most akarnak! Nem harezolunk magunkért, tovább terjed a magyarnak szeretete, mert minden embertársait szent szabadsággal megáldani szándoka! Ne legyünk mint a juhnyáj, mellyre rá ütven a farkas, egyenként bátran széttépheti, mert a többi részvétlenül s hidegen nézi társa halálát, nem gondolván, hogy a többire is azon

sors várakozik. — Szeressétek tehát egymást s a királyok nem lesznek félelmesek.

Tette hívom fel a nemzetet, ne legyen többé rabja a zsarnokoknak, ne engedje végesnek korlátolni a hallhatatlant. A magas egetől nincs király sem császár teremtve, egy atyánk volt Ádám s egy van a mennyekben, az isten. Ki a Habsburgiak közül magát királynak nevezi, istent káromolja. —

Vége legyen tehát a Habsburgiakkal, semmi összeköttetés, sem viszony, eleget szenvedtünk 300 év lefolyta alatt, eleget esküdtek, de ugyanannyi esküt meg is szegtek.

D. II.

Pest, majus 3-kán 1849.

O L V A S D.

A honárulásnál nagyobb bűn nincs: irgalmatlanul meg kell büntetni.

De vigyázzunk! nehogy a kérlelhetlen szigor többet ártson mint használjon édes hazánknak.

Windischgraetznek megköszönhetjük bánásmódját, hogy a rendet, békét, személy- és vagyonbátorságot, a kormány iránti tiszteletet, mellyek visszaállítására jött hozzánk vallása szerint, akként állította vissza, hogy:

1. A vele ellenkező gondolkozású hazafiakat pártütökül vérbíróság elé állítá, rablánczra fűzve, javaikat elkoboztatta, kötéltre íteltette, a kötelet golyóval, a golyót 10 évi sánczrabsággal felese-relni császári kegyelemnek tanította.

2. A magyar pénzjegyek értékét, mellyekkel katonái is fizettek, utóbb semmivé tette.

3. Önféjéből csinált bűnért, ha zsidók követék el, a zsidó községet is esetenként fejenként 0,000 pfrtra büntette.

4. Még a nemtetsző szót is halállal, fogsággal kísértette.

S az illy bánásmóddal elidegenítette azok szívét is, kiknek száma legio vala, kiknek mind egy, akár József, akár Lajos éljen, csak ők éljenek és gazdaguljanak, elannyira, hogy még ezek is visszakívánták a magyar kormányt, s midőn az első honvédet, magyar huszárt viszontláták, sirásra fakadtak örömeikben.

Ámde az illy bánásmódot csak ellenségünkben dicsérhetjük, hogy bár akaratlan, de mégis használt édes hazánknak.

Azt pedig tudni nem tudnánk, ha kormányunk legjobb akaratú intézkedésével ellenségünknek használna, midőn édes hazánknak akar használni.

Kimondjuk hát, mi szívünket nyomja, tetszik vagy nem, leplezetlenül.

Mi attól félünk, hogy ha szeretve tisztelt magyar kormányunk a felállított, katonai és polgári bírásokból s közvádloból álló vérbíróság útján gyakorolja a haza és igazság szigorú szeretetét, mivel a honárulás bűne törvényünkben szigorun meghatározva nincs, az ide vágó rendeletek szerint pedig az előbbi tetteket ítélni nem lehet: — a bírói eljárásban a „Summum jus“ — hamar

„Summa injuria-életet idézhetvén elő, az ellenség hibájába eshetünk, és a kormány mindennapi kenyere a tisztelet és bizalom kiköltözhetvén sokak szívéből, ellenségeink sorait szaporítanók.

Isten! távoztass illy átkot édes hazánktól. Most legyen elég csak az egyet említeni, hogy az országgyűlés ugyan 1848. december 7-diki ülésében Ferencz Jósefet bitorlónak, s azt, ki rendeleteinek engedelmeskednék, honárulónak nyilvánítá; — de mivel utóbb 1849. januar 1-sőjén tartott ülésben hozzá mint császári királyi apostoli felséghez kebeléből békeköveteket küldött: a neki itt-ott vitt hódolat s teljesített engedelmeség az országgyűlés december 7-diki határozata alá kivétel nélkül minden esetben nem eshetik.

Én a mondó vagyok, hogy a felett „bűnös-e vagy nem“ valaki a haza ellen, itélne az esküttszék elébb, mint Frankhonban látjuk. *)

Meg lenne ekkor nyugodva minden és arról meggyőződve, hogy nem az ő vele más gondolkozású kormánytól nevezett bírák, hanem a nép emberei itélvén felette, — az ítéletet nem párt, sem személyüldözés, hanem a nép szava isten szava mondván ki, ártatlanul senki nem szenved, és ekkép nem lehetne félni a magyarnak, hogy egyetértése megingattatnék.

A közvádloból mellett, hogy védőt is választhasson a vádlott, megnyugtatósul jó lenne ezt is közvé tenni.

Pukolai, ügyvéd.

Kún-Sz.-Miklós april 30. 1849.

Korunkban minden fordulatnak megvan a maga hátrahagyott bélyege.

A posteriori elmondhatjuk: a gondviselés jól határozott és örökös felettünk s honunk sorsa fölött — mert így jövendője olly emberekre bízattathatik, kik igazán s szívvel hűk hazájukhoz, mit a vész perceiben kimutattak. —

Nem akarom e czélzást általán városunkra érteni, bárha nem mellőzhetem azt, hogy voltak, kik megingottak a hitben, s már akaratuk s készségük inkább hajlott azon rész felé, — melly míg karját gyámolásra ígéré, — a hívót örvénybe lökendette; mint ahoz, melly szívének bensőjéből ígéré a szabaditást, akkor még gyenge, de most elég erős mentő karjával. — És nyuljanak ez undok emlékezetnél keblükbe azon nők is, kik még társaságban is elég kétségbe esettek valának a régi gyászos időt visszasohajtani, — s a magyar bankjegynek az ellen által lett eltiltásakor — ezt megvetőleg visszautasítani a szegénynek, ki rajta életfentartására a szükséges élelmet vásárolni akarta, s kik egy a városban ke-

*) Csakhogy Frankhonban is láttunk elég kivételt, még tavál is. Általában, bár e czik sok pontjaival egyezik véleményünk, minden állításait alá nem ír-nók. Először a rögtönbíróóság nem új hazánkban. Másodsor eddig csak a név rettent sok embert, de legyenek csak egy két eset által meggyőződve igazságos és méltányos eljárása felől, senkit sem fog többé aggasztani.

A szerk.

ringó kéziratnak szerkesztését, mely — az olvasmány- és lapkiadásban „Független” névvel a város értelmiségét növelni üdvösen tűz ki — az ő kormányuk által — mit papucs név alatt férjeik által képviselnek — megszüntetni minden törekvésüket kivetették, segítette ebben a bíró által is, ki egy cikkért a szerkesztőt más által leendő megveréssel fenyegetni elég vakmerő volt. — O tempora! o mores!

De ezek mind olyanok, miket a Lethe vizébe mártathatunk, mert azon multak, mik jövőnkre nem hatnak — ugyanazok a számok elébe helyezett zeroval, — t. i. ez értékhez sem nem adnak, sem el nem vesznek semmit.

De van hatása igen is jövőnkre azoknak, kik mint a multban helyzetünkre nézve intézkedtek, úgy jövőre azt munkálni hivatásuk, t. i. a tisztviselőknak, még pedig a városunkbeliekre e részben kevesebb panaszunk lehetvén, a kerületiekre nézve fogok pár szót említeni szerk. ur engedelmével!

Volt nekünk egy főkapitányunk, neve: Szentkirályi, ki mint általában ismert tündöklően állt a multban, — s érdemei őt fölének kapitányul helyezék, de e hivatal az, mi örök homályt vet fényes emlékére, mint korom az elsősüti napra. Ő, mint tudva van, — mindjárt ama vén zsidó Windischgrätz Pestre jövele után, annak megyei biztosához, az utált honáruló Babarczyhoz ment, hogy mi okból? azt csak ő maga tudja, — s minket jászokunkat szinte meghódoltaknak mondott, mit ő maga sem hitt s Barbarezy még kevésbé. — Azonban ezért ő számoland, — s lakoljon is; annyit minden esetre tudunk, hogy ránk többé hatása sem leend, mit nem is reményl.

De nem csak ő maga volt ám azon desperatus confuga, ki a német oltalmába csimpajkódzott, hanem több kerületi tisztviselőink, különösen a jászok részéről, kik nem csak annyiban ártottak ügyünknek, hogy ők — míg az ellenség Pestből ki sem mozdult — helyébe mentek s alávetett hódolatukat lerakták ő herezgsége zsámolyánál, — mert hisz ők vesztek volna, ha veszni készültek; de a népet is ez érzelmük szerint informálták s a hozzájuk küldött magyar proclamatiokat elhallgatva olvasatlanul hagyák. — És most, midőn győzelmünk többé kétségtelen — oly szemtelen előzékenységet találnak ki: a korm. elnököt körülhálózzák — magokat szépítő beszéddel — kinek most minden perze drágább, mintsem őket szorosán vizsgálhatná. — Debreczent kétszer háromszor keresztülnyargalják, — a városukon át vonuló magyar tábor tiszteit karon fogva vezetik magyar szivességet színlő schwarzgelb asztalukhoz, s most e hó 23, 24, 25-én J. Berényben tartott kerületi gyűlésben — szemtelen képpel s még szemtelenebb arroganciával megjelennek, s ott — mint kik kívül belül tiszták — tovább is jogukat, eljárásukat követelik sőt előnyözik, — ott, hol pirulva kellene megvallaniok azon gázságot, mely magyar becsületüket sírba temette s mely megfosztá őket attól, hogy ők többé hivatalt viselhessenek, — attól, hogy ők többé a megcsalt — az elámitott nép bi-

zalmát bírják, mely útálattal fordul el tőlük, vagy ugy-e? Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

Figyelmet kérjük azoknak, kik e dologba befolyhatnak s figyelmét minden esetre a korm. tagoknak a részben, hogy ha ők elfoglaltatásuknál fogva személyesen nem intézkedhetnek e dologban: legalább szabadítsák fel a népet az intézkedhetésre, mely ismerve a rosztat, a gázt, mint méh a heréket, eresztendi szélnek az illyeket, s kiforrva salakját, lesz tiszta és ép, minőre a hazának mindenkor és olly nagy szüksége van. *)

Reményfi.

Eger, april 30-án 1849.

Szerkesztő!

Üdvözlöm a három hó mulva feltámadt új pesti Marciust, és ha önnek tetszeni fog, más-kor is.

Ma érdekes dologról tudósítom önt.

Őn tudja már, mit szült Debreczenben 14-ik aprilis, vagyis: hogy a Marcius által régen ohajtott függetlenség valahára kimondatott és a még mult évben Ferdinandra nézve javasolt trónfosztás a jelen körülményekhez képest az egész compániának száműzetésében megtörtént. S így a császárváltozási komédiának ellenkező eredménye lön, mint Ollmützben hitték.

Az e hó 14-én határozott függetlenségi nyilatkozat hozzánk már hivatalosan is megérkezvén, ez nálunk tegnap ünnepélyesen kihirdettetett. Tán első valánk, kik ez ünnepet Debreczenen kívül megtartók.

A székes főegyház diszes terén egy tábori kápolnában Lévai Sándor n. prépost tartotta a Te deum-ot a nép és nemzetország ünnepies jelenlétében. És mozsarak dörgései hirdeté a nemzet nagy napját, mely három század után örömmünnepé tünt fel: hirdeté a nemzet függetlenségét, a nép szabadságát és főleg azt: hogy „Magyarország jövő boldogságának alapja letétezt.”

Bizony csak furesa emberek voltak azok a pecsovicok. Erővel azt akarták velünk elhitetni, hogy Magyarország csak osztrák fejedelem alatt lehet boldog; mert mint ők mondák, így az ellenség messzebb van határinktól.

Nem tudom, mi ellenségtől félték ő kemék? tán a francia- vagy a némettől? hisz ezektől mi nem tartunk; de ha épen elleneink lennének is,

*) Reméljük is bizton nemzeti kormányunktól, hogy mint Pestmegyében kezdé, hol szükséges, mindennél tisztujtást rendelend, hogy a magát olly fényben mutató nép maga válaszsza el a buzától a konkolyt.

A szerk.

ekkor austria-tól elválva még kedvezőbb állásunk, mert az osztrák tartományok még az orosz ellenében is köztünk vannak. Vagy épen Austra-tól gondolák, hogy ellenségünk lehetne? már ez más. Azonban, ha mi rendbe hozzuk hadseregünket, úgy Austria soha sem lesz ellenségünk. Ebben bizonyosak lehetünk. A pecsovicokoskodás tehát csak oktalanság vagy gázság volt. Magyarország csak önálló kormánnyal lehet boldog.

Mint mondám tehát ezért a Te deum-ot a székes-egyház előtt megtartottuk, mely után az óriás lépesök pihenő terén felállított szónokszék-ből Magyar Ferencz, egy valódi magyar és hazafielkü pap, millyennek egy Szeged szülöttének (ide nem számítva az elfajzott Babarczit) lenni kell, ugyan az, ki mult évi marciusban hirdeté a nemzet-szabadság, egyenlőség és testvériség szent ígét, hirdeti most is a függetlenség europai fontosságu nagy szavait. Ki, miután városi hivatalnokok által a függetlenségi nyilatkozat felolvastatott volna, megmagyarázá azt a népnek s végre azon magasztos imáját hallatá: hogy adjon a mindenható annyi erőt és lelkesedést hadseregünknek, hogy elleneinket legyőzve, nemzetünk kinyilatkoztatott függetlenségét megvédni és örökre megtartani képesek legyenek. És a magasztos érzelemmel mondott ima szavait az ezernyi nép buzgó fohászai emelék az ezt kétségkivül meghallgatott egék urához.

Népünk Kossuth Lajos elnökké nevezetetését hármassal éljennel üdvözlé.

Délben részvényes társulatunk a casinó nagy teremében száz terítékű fényes lakomát tarta, melyet Kossuth Lajos, hadseregünk, a lengyel nemzet és több barátink tiszteletére magasztos hazafiúi érzelemmel tartott szónoklatok és áldomások, víg zene, derült kedv és fiatalaink közbevegyült táncza fűszerezett.

Délután a roppant érseki sétakertben nyílt zene-mulatság rendeztetett.

Este ismét a casinó tere nében szabad táncz-vigalmat rögtönzénk, mely mind a mellett, hogy a közelebbi kéthéti rémitő napjaink nagy számu családot gyászba borítottak, elég népes és víg vala. Ez volt Egernek első vigalma ez évben, mert meg kell itt említenem, hogy Egernek 1849. farsangja nem volt. Eger a honnak közelebb múlt nehéz napjaiban csak gyászt ismert. Casinóink ez évben bálakat nem tartottak előleges határozatnál fogva.

E napi általános örömeinket mindenütt a Zanini-czred derék zenekara növelé.

Igy végeztük be ezredéves nemzeti életünk legdicsebb napját.

Joó János.

Jelenetek a fekete sárga korszakból.

Windischgrätz uralkodása napjaiban a lánchíd polgári egyéneknek rendesen el volt zárva,

*

annál inkább koptatá a zsoldos sereg gyalog, lóháton és kocsin.

Még az első időben egy kofa s egy taligás álltak a budai hídfőnél, és sopánkodva tekinték az erősen zajló Duna mellett a hid kényelmét, a mellyet a magyar kormány alatt keresetük nem csekély előnyére magok is használtak.

„Hej csak jobb dolgunk volt, míg a mieink itt voltak, mondá a kofa, akkor csak mi is átjárhatunk a hidon.“

„Megfordult a világ, viszonzá a taligás, most nagyon nagy urak vannak itt, s a szegény embernek nem szabad köztök járni.“

„Bizony nagy urak, folytató a kofa, bár kisebbek lennének, ha csak egy fejjel is.“

— A bieskei csata óta nagyszerű volt az osztrák hadak hátrálása, naponként többször érkezék apróbb nagyobb szekérvonat, néha óráig s tovább is tartó. Körülök és köztök kullogó csapatok, kiknek arczain olvasható volt a bulle'in, igazabb, mint Wrbnáé.

Utukat mind a két városban örvendő sokaság lépé. A hid két széle különösen kedves nézőhely volt, mert minden Budára menvén, akárhonnan jött, ide kellett jutnia.

A budai hídvégen egy idegen egy osztrák tiszt közelében állott, s mintegy magában fel sohajta.

„A gaz magyarok!“

A körülállók mérgesen tekintének reá s nehezen fojtott dühvel, a fekete-sárga cocárdás mosolyogva.

„A gaz magyarok!“ Ismétlé amaz, s ismét ugyanolly pantomima követé szavait.

A második ismétlésre azonban a tiszt ki nem állhatá, e loyális kifakadásokban részt nem venni.

„Bizon gaznép a magyar“, szóla az idegenhez.

„Hogy ne volna, válaszolá ez, képzelje ön csak, a császáriaknak hamis földrajzokat adtak, s ezek most a budai oldalon keresik Debreczent.“

Hadnagy uram szeme villámlott, de az idegen eltűnt a sűrű tömegben, mielőtt a tiszt magához jöhetett csalódásából.

— A magyar bankjegyek elleni ukáz, s diadalmaink hire hamar egymásután jött Bécsbe.

Curios! — mondák a szójátékkal mindig kész bécsiek. — Die Ungarn haben früher gute Fünfer gehabt und schlechte Führer, (Vierer) jetzt haben sie schlechte Fünfer und gute Führer. (Vierer.)

Pest, majus 3-kán 1849.

A mai „Pesther Zeitung“ szerint Clark hidépítészeti felügyelő arra birta Henczyt, hogy a lánczhid budai hidfeje fölrépítésére lerakott 14 mázsa lőport onnan elvitette. Örvendünk — ha igaz.

Hentzi tegnap említettük placátja szerint Irányi Danielt Kossuth Lajos, a lengyel-magyar köztársaság elnöke nevezé kormánybiztossá. Megszoktuk tőlök a hazugságokat, de hogy szemtelenségök annyira menjen, hogy hazudjanak még akkor is, midőn a folyó tulpartján minden szavukat megezáfolhatjuk, még sem gondoltuk volna. Régen szeretik ők beszélni, hogy hadainkban alig van magyar, azok minden nemzetekből, s leginkább lengyelekből alakítvák. Hiszen magának a nemes herczegnek egy falragasza fillenté, hogy száz fogoly közt alig akadt 40 magyarra. Mondák, hogy ez nem magyar háboru, hanem lengyel háboru Magyarországon. S köröztetéek tábornokaink névlajstromát, mellyben az 1831. lengyel szabadságharcz minden celebritásai befoglaltatának, s e felett még néhány francia, angol, spanyol, zsidó és amerikai. De mindezen hazugságokra Hentzi tette fel a koronát, a lengyel-magyar köztársaság elnöke által. Vigyázzon, hogy midőn csak hazudni akart, ne jósolt legyen.

Külföld.

Véletlenül hozzánk tévedt az augsburgi „Allgemeine Zeitung“ néhány száma. Bécsből nagy benne a panasz, hogy Olaszthonban a béke már meg volna kötve, ha az Angol ügyviselő ravaszága nem gátolná. E miatt neki is esik az augsburgi néni ke lord Palmerstonnak. Dicséri ellenben a francia kormányt, melly őszintén akarja Olaszthonban a béke helyreállítását. A bécsi angol követ rögtön Londonba hivatott fontos értekezés végett. Más érdekes külföldi hír nincs. Hogy hazánkban a császári sereg még meg nem verett, az „Allgemeine“ szerint természetesen bizonyos.

Takarmánymag.

Luczerni, stajer és réti lóhere, bükköny és esparzet legjobb minőségben kapható.

Forster Vilmos Lajosnál.

Lipótváros, Bélauteza 249. sz.

Magyar középponti vasut.

Naponkinti

indulások

1849-iki april 29-től további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek **legalább** $\frac{1}{4}$ órával az indulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra.

„ „ „ személyvonat délut. 1 óra 30 perczkor.

Szolnokból Pestre.

„ „ „ Személyvonat reggel 7 óra. 15 perczkor.

„ „ „ Személyvonat délut. 1 óra. 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra.

„ „ „ délut. 3 „ 30 percz.

Vácáról Pest felé reggel 8 „

„ „ „ délut. 5 „ 54 „

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Nemzeti

színház.

Pest, esütörtökön, majus 3-kán, 1849.

ERNANI.

Nagy opera 4 felvonásban. Irta Piave, zenéjét Verdi. Fordította Egressi B.

Rendező: Szerdahelyi.

S z e m é l y e k :

Ernani, bandita főnök — — — Stéger.

Don Carlos, spanyol király — — — Reina.

Don Ruy Gomez de Silva,

spanyol grand — — — Kőszeghy.

Elvira, unokahúga és jegyese — — — Hollósi Kornélia.

Giovanna, Elvira dajkája — — — Hubenainé.

Don Ricardo, a király lovásza — — — Bognár.

Jago, Silva lovásza — — — Kovács.

Hegyi lakosok. Banditák. Silva szolgálai. Elvira hölgyei. Don Carlos lovagjai. Spanyol s német nemesek és hölgyek. Királyi apródok. Német katonák. Történet hely: az első felvonásban Aragonia erdős bércei és Silva palotája, a másodikban ugyanazon palota, a harmadikban Aachen, a negyedikben Saragossa.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. Egyes szám ára 3 kr. pp.